

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

ה"ט 19-11-47671 פלונית ואח' נ' אלמונית

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט אסף זגורי, סגן הנשיא

המבקשת פלונית
באמצעות ב"כ עוה"ד עינב רוזנבליט מהלשכה לסיוע משפטי

נגד

המשיבה אלמונית
בעניין הילדים פלוני (קטין) - גיל 6 שנים
אלמוני (קטין) - גיל 4 שנים

פסק דין

השאלה:

כיצד אמור בית המשפט לנהוג כאשר מוכח לפניו כי אמם של שני ילדים צעירים מגישה תלונות שווא במשטרה ובקשות כוזבות לצווי הגנה ובהן טענות לפגיעות מיניות מצד המשיבה עד כדי פדופיליה ואלומות פיסית מצד האב?

הצדדים:

1. המבקשת (להלן: "האם") הייתה נשואה למר ש. מאז 2012.xx.xx(להלן: "האב"). מדובר בבני זוג יהודים דתיים שנישאו בשידוך. כתוצאה מיחסיהם המשותפים של האם והאב נולדו להם 2 ילדים משותפים: פלוני יליד 2013

ואלמוני יליד 2015 (להלן "הילדים" או על פי שמותיהם הפרטיים "פלוני" ו"אלמוני").

הליך בקשת יישוב סכסוך, תביעת המשמורת של האב והסכם הגירושין שבין האם לאב:

2. ביום 4/8/2016 הגיש האב בקשת יישוב סכסוך לבית משפט זה.
3. 21/9/2016 הגיש האב תביעה למשמורת הילדים כנגד האם בבית משפט זה וטען כי נישא לאם בשידוך וכי הוסתר ממנו מצבה הנפשי של האם והעובדה שהיא סובלת ממחלת הסכיזופרניה, מאניה דפרסיה ודכאון, עובדה שנודעה לו רק לאחר הנישואין ולמעשה רק לאחר לידתו של פלוני. האב הוסיף כי האם סובלת ממחשבות שווא, הזיות, תפיסת מציאות מוטעית ועל רקע זה גם טפלה עליו תלונות שווא או האשמות שווא שלא היו להן כל בסיס ולכן החליט לסיים את מערכת היחסים עמה. האב הוסיף כי בשל תלונות שווא שהגישה כנגדו האם במשטרה כמעט ונעצר ועל כן וכדי להישמר מפני האם החליט לעזוב את דירת הצדדים ביולי 2016.
4. ביום 13/10/2016 חתמו ההורים על הסכם גירושין כולל שהובא לאישורי במסגרת תביעת המשמורת שהגיש האב (להלן: "ההסכם"). במסגרת ההסכם הסכימו ההורים כי הילדים יישארו במשמורת משותפת של שניהם, אך ניכר כי עיקר זמני השהות שנקבעו הם עם האם, כאשר האב מקבל הילדים אליו בימי ד' ובכל סוף שבוע שני לסירוגין עם לינה (הוראות סעיפים 3א', 21-18 להסכם). במסגרת ישיבת אישור ההסכם מיום 3/11/2016 הודיעו ההורים כי כבר הספיקו להתגרש בבית הדין הרבני וביקשו לאשר את ההסכם. עוד חשוב לציין כי הן בהסכם והן בפרוטוקול הדיון קבעו הצדדים כי תנאי להמשך ההסדרים בעניין הילדים הוא היותה של האם מטופלת באופן עקבי (מבחינה פסיכיאטרית ותרופתית). במעמד אישור ההסכם הודיעה האם כי היא סבורה שהיא מאוזנת וכי אינה נוטלת טיפול תרופתי. כך היה מהלך הדברים בעת אישור ההסכם:

"התובע: ההסכם הכל טוב ויפה וזה בתנאי שהיא לוקחת טיפול. אין קשר לכסף ולמזונות, קודם כל הילדים מבחינתי, לא הכרחתי אותה לקחת את הכדורים לא רציתי להרוס לה את החיים. אני רוצה שתלך לשיחות שאני אדע שהילדים בסדר, ושאני אהיה

רגועה. אם זה לא יהיה מבחינתי ההסכם לא רלוונטי.
אני רוצה שתביא לי טופס מרופא משפחה שקיבלה
הפנייה לרופאה פסיכיאטרית.

ב"כ הנתבעת: הנתבעת לא תביא שום הפנייה. אם
תראה שהמצב שלה לא מאוזן, כי ישנם חולים
שנוטלים תרופות. אנו לא רואים שהיא לא מאוזנת
כרגע.

התובע: שנים היא לא לוקחת תרופות. היא הייתה
מאושפזת פעמיים. יש לה מאניה דיפרסיה סכיזופרניה
ודיכאון. אני רוצה לדעת שהיא הולכת לטיפול, אחרת
מה עשיתי עם ההסכם הזה? יש גם המלצה שהיא
צריכה לקחת כדורים, ואני לא רב איתה על זה.

הנתבעת: אני לא רוצה לקחת כדורים. אני יותר בריאה
ממך. אני במצב מאוזן. האמור בסעיפים 33 ו-34
להסכם מקובל עלי.

לשאלת בית המשפט אם אני רוצה לאשר את ההסכם
הזה, אני משיבה שאני מבקשת כמה דקות הפסקה על
מנת לדבר עם בא כוחי על ההסכם....
ברשות בית המשפט, הצדדים יוצאים להפסקה.

ב"כ הנתבעת: הסברתי למרשתי את כל עיקרי ההסכם,
ואני הסברתי לה את פרטיו, היא הבינה ואמרה שהיא
מסכימה להסכם.

הנתבעת: זה נכון מה שבא כוחי אמר, אבל התובע
רוצה שאני אקח שני כדורים.
בית המשפט שואל אותי מה מציק לי, ואני משיבה
שאני יכולה להיות מטופלת בהרבה דרכים והוא לא
יחליט שזה כדורים. אני מרגישה מצוין והילדים שלי
מטופחים והתובע יודע את זה. אני מטופלת אצל

פסיכיאטר . בית המשפט מוסר לי שאם יש חשש לשלום
הילדים, אז התפקיד של בית המשפט ושל האב זה להגן
על הילדים ולכן הנתבע רוצה אישור מהרופא שאני
מאוזנת מבחינה רפואית.....

5. לאור דברים אלה אישרתי את ההסכם שערכו הצדדים אך הוספתי במסגרת
אישור ההסכם כי :

"בית המשפט רושם לפניו כי במידה ותהיה הרעה
במצבה הנפשי והבריאותי של הנתבעת אשר עלולה
לסכן את הילדים או לא יתאפשר לה לטפל בהם או
לגדלם, הרי שיוכל כל צד לעתור בהתאם לבית המשפט
לשינוי המשמורת וחלוקת זמני השהייה"

6. לאחר אישור ההסכם, לא שבו הצדדים לבית המשפט למשך כשנתיים וחצי -
עד לאחרונה.

השתלשלות הליכים לפי החוק למניעת אלימות במשפחה:

ההליך הראשון - בקשתה הראשונה של האם לצו הגנה מחודש אפריל 2019:

7. היא המשיבה כאן. אדרש כעת להליך הראשון שננקט על ידי האם כנגד האב
ובת זוגו במהלך חודש 4/2019:

7.1 בקשה ראשונה למתן צו הגנה הוגשה ביום 1/4/2019 והיא הוגשה הן
כנגד האב והן כנגד בת זוגו (המשיבה). בבקשה זו טענה האם, כי החלה
לקבל דיווחים מהגנת שבנה אלמוני עושה צרכיו במכנסיים, מוציא את
איבר מינו ומדבר כל הזמן על "בולבול" ועל "טוסיק". כן הצהירה כי
הילדים החלו לספר לה שהמשיבה מכה אותם באחוריהם וכי היא אף
מורידה את מכנסייהם ונושכת להם את "הבולבול" (סעיפים 7-9 לתצהיר
המבקשת בה"ט 2799-04-19 - להלן "צו ההגנה הראשון"). האם הודיעה
עוד, כי הגישה תלונה במשטרה וביקשה לעכב זמני שהות של הילדים
אצל האב עד אשר הילדים ייחקרו. לאור דבריה של האם, קבעתי דיון
דחוף למחרת במעמד הצדדים. בדיון זה טענו האב והמשיבה כי אין כל
שחר לטענות של האם, כי היא מעורערת בנפשה וכי היא מקנאה באב

בשל נישואיו לאשה אחרת ועל כן החליטה להגיש התלונה במשטרה והבקשה. המבקשת הייתה סוערת במהלך הדיון וטענה לפרוטוקול כי המשיבה אנסה את הילדים (עמ' 4 שורה 15 לפרוטוקול). האב טען כי יש לו הקלטות של האם שבהן היא מאיימת שתוציא לו ולאשתו צו הגנה. הוא הוסיף, כי הילדים מפוחדים מאמם, כי היא מכה אותם ומשחדת אותם כדי שיאמרו את מה שהיא מבקשת שיאמרו. כי אינם מבינים פשר דיבורה על אברי מין והיא שמה המילים בפיהם. באותו דיון השמיע האב הקלטה של שיחת טלפון בין האם לבינו וממנה עולה, כי האם בנוכחות הילדים מקללת את האב ואת בת זוגו, מאיימת עליהם, צועקת על האב ומייחסת לו ולאשתו דברים איומים ונוראים והכל כאשר הילדים שומעים את הדברים בחוסר אונים מוחלט. המשיבה שהייתה אז בהריון טענה כי היא בהלם מוחלט לאור הטענות של האם והיא מכחישה אותן במלואן. היא הסבירה כי רוב הזמן האב שוהה עם הילדים, כי אין סיטואציה שבה היא מקלחת את הילדים או שוהה עמם כשהם עירומים, ואף בשירותים האב הוא זה שמסייע להם ומטפל בהם. האם בתשובה מסרה כי האב השמיע חצאי דברים וכי אשתו מקללת אותה בנוכחות הילדים. לדבריה צעקה בנוכחות הילדים, במסגרת שיחת הטלפון המוקלטת בשל איומיו של האב כי ידאג לקחת הילדים ממנה. היא חזרה על טענות הפגיעה המינית ואמרה שהמשיבה 'אוכלת להם את הבולבול, נוגעת להם באיברי המין ומוצצת להם' (עמ' 8 שורות 31-30 לפרוטוקול מיום 2/4/19).

7.2 לקראת הדיון במעמד הצדדים הזמנתי את טפסי חקירות הילדים מחקירותיהם במשטרה. ציינתי בהחלטתי, כי מסמכים אלה יישארו חסויים מעיני הצדדים, כי עם זאת הבהרתי כי מהתרשמות חוקרת הילדים לא ניתן לקבוע ממצא כי אכן המעשים שמיוחסים למשיבה בוצעו על ידה, בוודאי לא כלפי אלמוני אשר כלל לא מסר האשמה כלפי המשיבה.

7.3 עוד התייחסתי לדיווח העו"ס לסדרי דין שהסבירה כי המשפחה מוכרת מאז 2016 כאשר ברקע סכסוך גירושין ואלומות במשפחה, וכי כיום המעורבות היא סביב קשיים רגשיים של שני הילדים הקטינים כולל התנהגות מינית חריגה של הקטין אלמוני (ושל אלמוני בלבד - יש

להדגיש). צוין כי האם בת 36, לא עובדת, מוכרת למערכת בריאות הנפש כסובלת מסכיזופרניה פרנואידית אך לא מטופלת תרופתית. בגיל 12 חוותה בעצמה התעללות מינית המלווה באיומים ובאלימות, שהתה בפנימיה. עוד מצויין, כי בעקבות שיחה בין האם לבין סטודנטית לעבודה סוציאלית היא הוזמנה לשיחה במינהל הרווחה עם עו"ש משפחה וסיפרה כי אלמוני מגלה קשיי התנהגות רבים - תוקפני מאוד, שובר חפצים, זורק על אימו אבנים, מקלל המון, מגלה התנהגות מינית חריגה, נוגע לאמו באיבר מינה, מתפשט ונוגע באיבר מינו, כאשר טיילו ברחוב נגע לאשה זרה באיבר מינה. עוד הוסיפה האם כי הגננת מרבה להענישו כיוון שחושף עצמו בפני ילדים בגן, אומר להם "בואו תגעו לי", עושה פיפי על ילדים אחרים, שובר ומתפרע ללא הרף והגננת מרבה להתלונן בפני האם. לגבי האח הגדול יותר פלוני, לא הייתה לאם כל תלונה ולדבריה "הכל בסדר איתו". המבקשת טענה בפני העו"ס כי המשיבה מרבה לקלל והילדים חשופים בבית האב לכינויי גנאי ואמירות קשות בגנותה. כן סיפרה כי לפני שהאב נישא הלך הילדים בבית חבריו ובאחת הפעמים, היו ילדות שהענישו את הבנים ונעלו אותם במקלחת ובפעם אחרת השתשעשו והלבישו את פלוני בתחתונים וורודים.

7.4. בהחלטתי קבעתי כי לאחר שמיעת טענות הצדדים, עיון בדו"ח חקירת הילדים ודיווח העו"ס לסדרי דין הרי שאין מקום ליתן צו הגנה וכי הסדרי שהות עם האב יתקיימו במתכונתם, אך עם זאת, הבהרתי, כי האב מחוייב להיות עם הילדים בכל הזמנים שבהם הם שוהים עמו עד החלטה אחרת. כל זאת בשל העובדה שמדובר בהחלטה זמנית על בסיס חומר ראשוני, נוכח השוני המהותי בפרטים קריטיים בין המידע שמסרה האם לבין המידע שהתקבל מהדיווח הסוציאלי. כך למשל, בעוד שהאם ייחסה בדיון במעמד צד אחד התעללות מינית בבן הבכור פלוני הרי שהדיווח הסוציאלי כלל לא מדבר על פלוני. לא זו בלבד, אלא שבדיווח מצוין מפורשות כי **"לגבי האח בן החמש וחצי פלוני יליד 2013, אין לפלונית האם כל תלונה. לדבריה, הכל בסדר איתו"** (עמ' 2 שורה ראשונה לתסקיר). הבעתי תמיהה איך מילד שלגביו אין כל תלונה על התנהגות מינית חריגה או פגיעה מינית בפני העו"ס, הוא הופך לגולת הכותרת של הפגיעה המינית. התמיהה נמשכת ומתעצמת, כי בעוד שפלוני שלגביו לא הייתה לאם טענה בפני העו"ס על פגיעה מינית, הרי

שביחס לאלמוני שעמו הביעות של התנהגות מינית חריגה ובלתי מותאמת שהביאו להתערבות גורמי טיפול, אין כל האשמה במסגרת חקירת הילדים מצדו של אותו הקטין (או אחיו). קבעתי עוד, כי נראה על פניו, כי לאור הגילאים של הילדים והעובדה שפלוני יותר ורבלי ומפותח מאחיו, פלוני מסר את המידע שמסר. אך כאמור אין בכך כדי להתמודד עם התמיהה האמורה לעיל וכי יתכן מאוד שהדבר קשור גם להסתה של האם.

7.5. עוד התייחסתי בהחלטתי לכך שלאם רקע של התעללות מינית בילדותה והיא סובלת ממחלת נפש ללא שהיא מטופלת תרופתית. האם בסכסוך גירושין עם האב. לאם כעסים על המשיבה וייתכן שבתוך תוכה גם אינה משלימה עם עובדת הנישואין של המשיב. גם עובדה זו יכולה לתמוך בטיעון של המשיבים כי מדובר בהסתה פרועה של הילדים במטרה לפגוע בקשר ביניהם. כמו-כן, הדבר יכול לשמש בידה כלי "לשמר" את המשמורת של הילדים אצלה כפי טענת האב.

7.6. כן התייחסתי להקלטות שהשמיע האב במהלך הדיון מהם עלה במפורש כי בהזדמנויות שונות בעבר הילדים כינו את האב בכינויי גנאי לבקשת האם או תיארו תיאורים שנועדו לרצותה. אין להוציא מכלל אפשרות כי גם המקרה הנוכחי הוא כזה. ציינתי, כי גם האב לא חף מטעויות ועצם השמת הילדים במרכז הויכוח הטלפוני בינו לבין האם וכן קריאות גנאי שונות בינו לבין האם כשהילדים שומעים מציבה אותם במקום בלתי אפשרי. לכן קבעתי כי האב חייב לקבל אף הוא הדרכה כיצד לנהוג בהקשר זה מול האם ומול הילדים.

7.7. לא היה כל חולק כי האם לא ייחסה כל סיכון מיני מצד האב, לא בפני העו"ס, לא בדיון במעמד צד אחד ולא בדיון במעמד שני הצדדים. משכך, כל החלטה שמשעה את הקשר של הילדים עם האב פוגעת בו ובילדים באופן בלתי מידתי. בית המשפט התרשם, כי אם יוטל על האב לשהות עם הילדים כל אימת שהם עמו הוא יעשה כן. בכך יש להפחית משמעותית החשש של המבקשת כי תקרה פגיעה נוספת בילדים.

7.8. זאת ועוד, לא ראיתי בדיווח העו"ס כי מי מהקטינים מבטא סימנים של טראומה הנובעת מפגיעה מינית.

7.9 לפיכך, הוריתי על הותרת מתכונת הסדרי שהות ללא שינוי למעט הכמעט מובן מאליו והוא חיוב האב לשהות עם הילדים במשך כל זמני שהות. קבעתי דרכי טיפול בילדים, חייבתי ההורים בהדרכה מתאימה ואסרתי עליהם להסית את הילדים. עוד ביקשתי מהעו"ס לסדרי דין מתבקשת להעמיק חקר ביחס לטענות המבקשת וטענות המשיבים ולהניח בפני בית המשפט תסקיר הכולל המלצות מתאימות לרבות של על"מ בתוך 45 יום מהיום.

7.10 בנוסף לכל אלה מיניתי עבור הילדים אפוטרופוס לדין מטעם הלשכה לסיוע משפטי וביקשתי דיווחה לאחר שתיפגש עם הילדים.

7.11 חתמתי החלטתי בהדגשה הבאה:

"מובהר בזה לצדדים כי בית המשפט רואה בחומרה יתרה כל אחת מתוצאות הקצה האפשריות: אם הילדים חוו פגיעה מינית מצד המשיבה, הדבר חמור ויש להגן על הילדים ולא להותירם לשהות עמה. אם הילדים לא חוו כל פגיעה מינית מצד המשיבה ומדובר בתלונת שווא, הדבר מהווה התעללות נפשית בילדים ויש לשקול הרחקתם או הגנה עליהם מפני האם עצמה. לכן, חשוב כי שירותי הרווחה יעשו שימוש בכל הכלים העומדים לרשותם לשם הגנה על הילדים (בין מפני התעללות מינית ובין מפני התעללות נפשית ואחרת) ויניחו בפני בית המשפט מסקנות והמלצות ברורות בהקשר זה. ראוי כי עו"ס לחוק הנוער תשקול אף היא התערבות מתאימה".

7.12 בדיווח מאוחר יותר שהתקבל מהאפוטרופא לדין מסרה כי שוחחה עם הגנת של הקטין אלמוני בעניין חשיפת אבר מינו וזו הסבירה כי הדבר התרחש בתחילת השנה ופסק מאז. האפו"ט לדין דיווחה עוד כי שוחחה עם אלמוני והוא לא מסר כל האשמה כלפי המשיבה ויש לו קשר חם ואוהב עמה. דיווחים זהים נשמעו גם מהסייעת בגן. אלמוני עצמו לא מסר כל טענה של פגיעה בו או נגיעה באברי הפרטיים (סעיפים 15-20

לדיווח האפוט' לדין מיום 13/5/2019). באשר לפלוני מסרה האפוט' לדין כי גם לו קשר טוב וחם עם המשיבה ועוד מסרה כי הקטין אמר לאמו שאין זה נכון שהמשיבה היכתה אותו "ואמא אמרה זה כן נכון. אלמונית בכלל לא הרביצה לי אף פעם. אלמונית לא עושה לי שום דבר לא נעים, כיף לי איתה" (סעיף 24 לדיווח לעיל). האפוט' לדין מסרה כי עולה חשד לגבי המניעים של האם בהגשת הבקשה "בתלונותיה המהולים ביצרים שליליים".

7.13. ביום 20/5/19 הודיעה האם כי היא מבקשת לסגור את התיק וכך הוריתי.

ההליך השני - בקשת האב לצו הגנה מפני האם בחודש יולי 2019:

8. ביום 11/7/19 מגיש האב בקשת צו הגנה במסגרת ה"ט 28057-07-19 ועתר להרחיק האם ממנו ומאשתו ולאסור עליה להסית הילדים כנגדם.

8.1. האב טען בבקשה, כי למרות פסק הדין בצו ההגנה הראשון ולמרות שתלונת האם במשטרה נסגרה כנגד המשיבה וכנגדו מחוסר אשמה, האם לא מפסיקה להסית הילדים כנגדו וכנגד בת זוגו. לדבריו, כאשר הילדים מגיעים לשהות עמו הם משמיעים למעשה את קול אמם וסמוך להגשת הבקשה הדבר חצה כל גבול כאשר הילדים אומרים לאב ולאשתו "אתם תמותו, אתם תלכו לכלא, אתם תלדו ילד מת, אמא תיקח את כל הכסף", כאשר הילדים מוסיפים אמירות לפיהן האם לא תירגע בלשונה ולא תניח להם. המשיבה כבר חוששת להתהלך ברחובות העיר עם בתם התינוקת שרק נולדה ללא ליווי של האב ושניהם שרויים בחרדות מצד התנכלות חוזרת של האם שמקללת בריש גלי אותם, את בתי המשפט, המשטרה והעו"ס. הוא מוסיף כי האם מתקשרת אליו טלפונית מטיחה בו שהוא פדופיל והוא זקוק לצו הגנה מפניה (ראו הבקשה לצו הגנה בה"ט 28057-07-19).

8.2. בדיון במעמד האב בלבד הוא הוסיף כי הילדים ממשיכים לבוא לאשתו ולומר לה שהיא מכניסה להם אצבע לפה, כי האם מאחלת להם שתיוולד להם תינוקת מתה. עוד טען כי האם ממשיכה להסית ולטעון למעשים

פדופיליים ואיימה שעוד שבועיים זה יגיע שוב למשטרה. לדבריו, הוא לא חי, אשתו צריכה טיפול, הם סובלים מהוצאת דיבה החמורה ביותר, מתביישים ללכת ברחוב וכל זאת עוד לאחר ההליך הקודם בו נדחתה בקשת צו ההגנה של האם. הבקשה נעתרה במעמד צד אחד ונקבעה לדיון במעמד שני הצדדים תוך שהוזמן תסקיר סעד וכן הוזמנה האפוטי' לדיון.

8.3 בדיון במעמד הצדדים מסרה המשיבה כי היא מסכימה לקבל על עצמה להיות עם האב ואשתו בשלום ולעשות איתם שלום. היא התחייבה כי לא תדבר נגדם מילה, וגם עם הילדים "לא תדבר עליהם מילה". עוד הוסיפה כי ב-4 חודשים מאז הצו הראשון ביקשה מהילדים שלא יספרו מה קורה בבית האב וכי היא מעוניינת בשלום ומתחייבת שלא תסית כנגדם. לדבריה, במסגרת הבקשה הראשונה לצו הגנה עשתה מה שעשתה מכוח חובתה כאמא (ראו עמ' 7 שורות 9-1 לפרוטוקול הדיון). המשיבה כאן אף היא מסרה תיאור מזעזע של מה שהיא חווה לאור האשמותיה של האם: לדבריה נגרם לה נזק ברמה האישית, היא פגועה נפשית וזקוקה לטיפול בעצמה. לדבריה האם מכניסה למוחות הילדים מילים גסות ודורשת מהם לדקלמן בפני האב והמשיבה. עוד היא מוסיפה כי כאשר הייתה בחדר לידה הקטין אלמוני אמר לה: "אלמונית את עשית לי ככה במקום לא צנוע, אמא אמרה לי לומר את זה ואמא אמרה שתהיי בכלא ותיקח לך את כל הכסף". היא ביקשה עזרת בית המשפט להגנה על הילדים שהינם חסרי ישע - מפני אמם.

8.4 האפוטי' לדיון מסרה כי הילדים מבקשים לחיות את חייהם בצורה טובה, להנות בבית אמם לגדול שם אך גם ליהנות משהות אביהם עם אשתו ועם הילדה שיש להם. עוד טענה כי הילדים זקוקים לקבל אישור מהאם שטוב להם אצל אביהם. את המסר שטוב אצל האם האב מצליח לתת ההפך זה קצת בעייתי. כאשר הילדים נמצאים אצל אמם מרגישים לחץ אולי זה יפגע בה אם יגידו שכיף עם המשיבה.

עוד דיווחה כי חקרה אודות הרקע של המשיבה ומצאה רק רשמים חיוביים בכל הרבדים שהיא נמצאת בהם. לדבריה, אין סיבה שליליים לא יהיה טוב בבית אביהם עם המשיבה. חודשים שלמים הילדים לא עושים שבת עם האב והמשיבה כי האחרונה חוששת שיגידו מעלילות שווא נוספות של האם. האפוטי' לדיון הוסיפה עוד כי אמנם היא איננה

חוקרת, אך יש לה די ניסיון להבין אם דברים היו או לא ולפי תחושתה הדברים לא היו. טענות האם כלפי המשיבה הינן בבחינת טראומה לכל החיים. המשיבה חוששת להיות בסביבת הילדים שמא יאמרו עליה דברים אחרים. האפוטי' לדין הצביעה על הרס הזוגיות בין המשיבה לבעלה בשל האשמות האם ועל כך שנגרמים נזקים קשים לילדים. זאת ועוד, לדבריה דווקא בשל היעדרות המשיבה מזמני שהות של האב נגרם נזק שתומך בהאשמות השווא של האם, כיוון שיש בכך אישוש לתחושת הילדים שמא משהו אינו כשורה עם המשיבה. האפוטי' לדין ביקשה שבית משפט יעשה לכך סוף שעה שהילדים זקוקים לאב ולמשיבה. לדבריה יש צורך בצו הגנה הדדי וגם ביקשה טיפול דיאדי של המשיבה עם הילדים, כדי להשתחרר מהטראומה שנוצרה (עמ' 9-8 לפרוטוקול).

8.5. לאור דברים אלו ניתן פסק דיני הקובע כדלהלן:

8.5.1. בקשת האב לצו הגנה הינו המשך לה"ט 19-04-2799, בגדרו

הגישה האם בקשת צו הגנה בשם הילדים הקטינים כנגד האב ובת זוגו וטענה, כי היא מתעללת בהם באופן מיני ובאופן פיסי בנסיבות חמורות ומתמשכות. האשמות קשות ביותר אלה של המשיבה את בת הזוג של המבקש גרמו למשבר קשה ביחסיהם, לחשש של אשת האב לשהות עם הילדים כאשר הוא לא נוכח ולמעשה שתלו במוחם של הילדים תחושת אי בטחון בסיסית באב ובבת זוגו. תיק צו ההגנה שהגישה האם כנגד האב ובת זוגו נסגר לאחר שבית משפט זה נוכח כי **מדובר בהאשמות שאין בהן כל אמת. בת הזוג של המבקש אינה מתעללת בילדים ולא פגעה בהם. האם דיברה למעשה מגרונם של הילדים וכך למעשה עד היום.**

8.5.2. גם לאחר שהאם הסכימה לסגירת התיק הקודם, המשיכו

ההסתות של הילדים, ההשמצות של האב ובת זוגו והוא השמיע בפניו בדיון במעמד צד אחד הקלטות של שיחות קשות עם המשיבה, כאשר הילדים ברקע, חלק מהשיחות היו גם עם הילדים וסימני ההסתה כנגדו ניכרו מהם. **בית המשפט לא ראה בדיון כל חזרה של האם מהדברים או תובנה כי הדברים**

פוגעים בילדים. לדבריה היא פעלה כפי שפעלה גם במסגרת ההליך הקודם "כדי להציל את הילדים".

8.5.3. גם במסגרת סעיף 12 להחלטתי מיום 2/4/19 בה"ט 2799-04-19 וגם בהחלטתי בתיק זה במעמד צד אחד הבהרתי כי לא ניתן לשבת מנגד כאשר הילדים חווים הסתה פרועה ביותר מצד האם וכי חשוב כי שירותי הרווחה יעשו שימוש בכל הכלים העומדים לרשותם לשם הגנה על הילדים. **כעת יודעים הכל, כי ככל הנראה אין אשת האב או האב חשודים בהתעללות כלשהי בילדים ומדובר בהשמצה פרועה וגסה פרי מוחה של האם.** העובדה שהמשפחה נשלחה לעל"ם אין משמעותה כלל כי בת הזוג של האב פגעה מינית בילדים. היא תוצאה של ההאשמות הקשות שנשתלו במוחם של הילדים על ידי אמם, ככל הנראה בעקבות קנאתה במבקש על פתיחת פרק ב' בחייו או בשל טעמים אישיותיים אחרים שכרגע מוקדם לאבחן אותם.

8.5.4. נחוצה התערבות עו"ס לחוק הנוער להגנה על שלומם הנפשי של הילדים בשל החשש מהמשך פגיעה נפשית בילדים ובהתפתחותם התקינה.

8.5.5. למרות הארשת המפוייסת של האם בדיון, לוקח בית המשפט בחשבון את החשש של האב כי יש פער עצום בין התנהלותה "כלפי חוץ" כאשר היא מופיעה בבית המשפט ובפני רשויות וגורמי טיפול, שאז היא יודעת ללבוש ארשת של פיוס, של הבנה ושל הימנעות מהסתה והטרדה לבין "ההתנהלות הטבעית" שלה שלא בפני רשויות, אך כן בפני גורמים שונים בחברה וייתכן שאף בפני הילדים וזהו חשש שבית המשפט שותף לו. בני אדם אינם עובדים לפי אוטומט מסויים. בית המשפט אינו נאיבי לסבור כי האם תשנה התנהלותה לאלתר. יחד עם זאת, בית המשפט מביע תקווה, כי אמירותיו הברורות לאם ולגורמי הטיפול ואמירות גורמי הטיפול לאם וכן

ההדרכה והטיפול שהיא תקבל יהיה בהם כדי להביא לשינוי של התנהלותה בפני הילדים.

8.5.6 עוד הודגש כי היה והאם תשנה את התנהלותה ותפסיק לסבור (ולא רק להסית) כי אשת האב היא מתעללת סדרתית בילדים רכים, הרי שאז ניתן יהיה לומר שהצליחה לעבור תהליך שהוא בריא עבורה ועבור הילדים. אך במידה, והאם לא תפנים את השגיאות בהתנהלותה, תמשיך לסבור כי בבית האב מסוכן לילדים, כי בת זוגו מתעללת בהם או פוגעת בהם, בית המשפט משוכנע, כי הדברים יזלגו לילדים (אף אם לא בהסתה ישירה). לעתים המסרים הבלתי מילוליים שעוברים מבני אדם בכלל והורים בפרט, לזולת ולילדיהם הינם עוצמתיים ומשפיעים הרבה יותר מהמסרים המילוליים. זהו אחד התהליכים המרכזיים שעל גורמי הרווחה לעקוב אחריו מעבר להיותה של האם תחת טיפול פסיכיאטרי מתאים, השתלבות בהדרכה הורית ושיתוף פעולה עם יתר גורמי הטיפול. בית המשפט שב ומתריע, כי הרעלת הילדים במסרים קשים כנגד האם ובת זוגו, לא תוכל לעבור לסדר היום ולא תתאפשר פגיעה קשה בילדים באמצעות הנחלת מסרים קשים למוחותיהם ונפשותיהם. המשך פגיעה בילדים באמצעות מסרים פוגעניים אלה, בהחלט תסכן את המשך הישארותם ומשמורתם של הילדים אצל האם. לא מדובר באיום או אזהרה, מדובר בדרך חשיבה על מוגנות הילדים מבחינה רגשית מפני התעללות פסיכולוגית.

8.5.7 לפיכך, ניתן צו הגנה למשך 6 חודשים תוך קביעה מפורשת שאין כל מניעה לשהיית בת הזוג של המבקש עם המבקש והילדים בהסדרי שהות. בית משפט לא מצא מקום למתן צו כלשהו כנגד המשיבה.

8.5.8 בית המשפט הורה ללשכת הרווחה בעיר *** לכנס ועדת תכנון טיפול תוך 60 יום ולהעביר סיכום הדיון לבית המשפט.

ההליך השלישי (הנוכחי) - בקשתה השנייה של האם לצו ההגנה (הבקשה הנוכחית):

9. ביום 20/11/19 הגישה האם את הבקשה הנוכחית. הפעם הוגשה וכוונה הבקשה כנגד המשיבה בלבד ולא כללה משום מה את האב;

9.1. טענות האם בבקשתה הנוכחית חזרו על אותן טענות שהועלו בהליך הקודם (פגיעות מיניות בקטין פלוני) וכן נטען, כי שבוע קודם הגשת הבקשה, ביום ד' (13/11/19) היכתה המשיבה את בנה של המבקשת במכות חזקות (סעיף 5 לתצהירה). כן נטען כי האם פנתה למשטרה וזו הנחתה אותה להגיש הבקשה הנוכחית.

9.2. בדיון במעמד צד אחד בפני גורם שיפוטי אחר, טענה האם כי בנה הבכור התקשר אליה שבוע קודם מבית שכן של האב ומסר לה כי המשיבה מתעללת בו. האם השמיעה הקלטה של שיחה עם הקטין וטענה עוד, כי שני הילדים לא מפסיקים להתלונן על פגיעות קשות מאוד מצד המשיבה, לרבות פגיעות מיניות. עוד טענה כי ביום שישי קודם לכן היה אירוע נוסף. על יסוד דברי האם ניתן צו הגנה במעמד צד אחד והופסקו זמני השהות של האב עם הקטינים והוזמן תסקיר סעד דחוף. כבי' השופט שדאפנה קבע את התיק לדיון בפניו במעמד הצדדים ליום 27/11/19 שעה 09:00.

9.3. המשיבה עתרה לדחות את מועד הדיון ולהעביר את הטיפול בהליך לפניי, לאור היכרותי עם הסכסוך ובקשתה נעתרה בחיוב ביום 2/12/19. המשיבה ציינה בבקשתה, כי המבקשת ניסתה לבצע מניפולציה ובחרה להגיש הבקשה בפני גורם שיפוטי שאינו מכיר אותה ואת התלונות הקודמות שלה כהמשך להתעללותה במשיבה ונסיונה לטפול עליה האשמות שווא. היא הוסיפה כי התלונה הקודמת של האם כלפי המשיבה כי ביצעה בילדים מעשים מיניים מגוונים נסגרה במשטרה מחוסר אשמה ביום 10/7/19.

ביום 27/11/19 הוגש תסקיר סעד מטעם לשכת הרווחה בעיר מגורי הצדדים. התסקיר תיאר את השתלשלות היחסים בין ההורים וכן את הטענות של האם לפגיעות מיניות בקטין אלמוני (לא בפלוני). עוד נרשם בתסקיר, כי התלונות של הביאו לחקירת הילדים במשטרה והן נמצאו בלתי מהימנות. עוד דווח על קיומה של ועדת תכנון טיפול בעקבות צו ההגנה הראשון. העו"ס תיארה כי האב מתאר קשיים רבים בזוגיות עם המשיבה לאור הכתמת שמה והניסיון של האם לייחס לה מעשי התעללות מינית ופדופיליה. לדבריו, אשתו אינה מוכנה להיפגש עם הילדים בשל הטענות הקשות של האם כלפיה והפגיעה הקשה בשמה ואף בעיסוקה. המשיבה הינה גננת לילדים צעירים במקצועה וייחוס ההאשמות בתחום זה מסכן את עיסוקה. לדבריו, נקלעה אשתו לתחושת חרדה קשה והיא ממוטטת מהתנהלות האם כלפיה. לדברי האב, מצב האם מוסיף להיות קשה, היא מערבת מהילדים בתכנים בלתי מותאמים לגילם, פועלת בניגוד להחלטות שיפוטיות, מסיתה את הילדים כנגד המשיבה והאב והוא אינו יודע כיצד להתמודד עם התנהלות זו. האב לא ביקש את משמורת הילדים מחד גיסא, אך סבר כי הילדים ניזוקים משהות רבה עם האם וביקש כי ישהו באומנה יומית כדי לצמצם השהות עם האם המסיתה. האם טענה בפני העו"ס, כי האב שופט אותה לחומרה וכי היא הייתה מחוייבת לפעול כפי שפעלה לאור מה ששמעה מילדיה הקטינים. היא מבינה כי רצוי שלא תעלה תכנים אלה בפני הילדים ואמרה כי היא אכן נמנעת מלשוחח על כך עם הילדים ומתמקדת רק במתן מענים טיפוליים. צוין כי האם נמצאת במעקב של בריאות הנפש ובטיפול של מרכז לנפגעות תקיפה מינית, הדיווחים מהגנים אודות הילדים הינם חיוביים ועל כן המלצות ועדת תכנון טיפול היו כי יש להמשיך בטיפולים אלה, להמשיך את מעקב שירותי הרווחה אודות הילדים תוך 6 חודשים, מתן הדרכה להורים בעל"מ ובמידה ותהיה החמרה במצב הילדים תיעשה פניה של העו"ס לחוק הנוער לבית המשפט להכריז עליהם כנזקקים. בעקבות הבקשה הנוכחית לצו הגנה הגיע האב ללשכת הרווחה וטען כי האם הורסת לו הזוגיות עם אשתו (המשיבה) ואת חיי הילדים ויש להוציא הילדים ממשמורתה. לדבריו האם מסוכנת לא רק לו, אלא גם לסביבה. ילדיו שהיו ילדים טובים הופכים להיות ילדים תככנים בהשפעתה הרעה, היא מסיתה את הילדים ולא תחדל עד שתיווכח שהצליחה לפרק את הזוגיות שלו עם המשיבה. האב הסביר, כי במצב

שנוצר הוא חושש לפגוש בילדים בשל הסיכון שהאם תגיש תלונת שווא גם כנגדו. האם טענה בפני העו"ס, כי אכן החליטה להרפות מתלונות בעניין הפגיעות בילדים אך בעקבות פניית הקטין פלוני אליה בשיחת הטלפון שהקליטה, אינה יכולה עוד לעמוד מנגד והיא חייבת להגן על הילדים ועל כן הגישה בקשת צו ההגנה וגם תלונה במשטרה. המלצת העו"ס לאחר התייעצות עם עו"ס מחוזית לסדרי דין הייתה להמתין עד לסיום תוצאות החקירה המשטרתית ולהורות עד אז על הסדרי שהות ללא לינה של הילדים עם אביהם, ללא נוכחות המשיבה.

9.5. ביום 4/12/19 התקיים הדיון בבקשה במעמד הצדדים והאפוטי' לדין בפניי. האפוטי' לדין ציינה, כי בעקבות צו ההגנה הראשון וקיום ועדת ההחלטה עם האזהרות של העו"ס לחוק נוער כי תשקול לפעול להכריז על הילדים כנזקקים באם הסכסוך יתמשך תוך שרוב הילדים, סברה כי המשפחה יצאה לדרך חדשה, אך נראה כי התקווה הייתה מוקדמת מדי. היא ציינה כי ממרכז על"ם התברר כי ההורים אינם בשלים לטיפול ואין מקום לדון בתכנים מיניים לאור המשך ההאשמות ההדדיות של ההורים. האפוטי' לדין סברה כי לאור התלונות של האם, ניתן להורות על איסור התראות של המשיבה עם הילדים. בהקשר זה היא טענה כי אין עילה לצו אך הדבר נועד להגן על המשיבה לאור עיסוקה כגננת. בנוסף סברה כי יש לבקש הערכה פסיכיאטרית עדכנית אודות מצב האם וכי יש לכנס ועדת חירום בלשכת הרווחה שתשקול אם לפנות לבית המשפט בבקשה להכריז על הילדים הקטינים כנזקקים בייחוד לאור היעדר היכולת של האם לייצר שקט בקרב הילדים תוך העלאת טענות להתעללות בהם. לדבריה, תשאול הילדים על ידי האם גורם להם נזק עצום (עמ' 6 שורות 1-10 לפרוטוקול).

9.6. האב טען בדיון זה, כי האם תכננה מראש המהלך של ההפללה של אשתו, אך ישנן ראיות שיוכיחו כי היא כלל לא שהתה עם הילדים אלא הוא היה עמם באותו יום ד' 13/11/19 שטוענת המבקשת, כי פלוני הוכה על ידי המשיבה. האב הביא את הילד בשעה 13:37, מהמסגרת החינוכית ובשעה 13:55 הגיע עמו לביתו. אותה עת המשיבה הייתה עדיין בעבודתה ורק בשעה 14:30 היא מגיעה לדירתם. מרגע הגעתה היא שוהה עם בתם המשותפת, התינוקת ואילו האב שהה עם הילדים משעה 14:30 עד 15:55

בחדר ילדים בביתו והם צפו בסרטונים במחשב. בשעה 16:02 יצא האב להביא את בנו הצעיר אלמוני כשהוא הולך למסגרת החינוכית יחד עם הבן פלוני. לפיכך הוא טוען שלא הייתה יכולה להיות הזדמנות שבה בנו פלוני ספג אלימות או מכות מצד המשיבה לפני שעה 16:00. לאחר מכן שהה האב עם שני הילדים בפיצריה עד שעה 18:10 ולאחר מכן, לקח את הילד לכולל להכנת שיעורי בית. האב מוסיף כי בשעה 14:53 התקשרה האם אליו וביקשה שייקח את פלוני לשכן שגר מעל בשעה 18:30. האב שאל את בנו עם מעוניין בכך וזה השיב בחיוב כיוון שמעוניין לשחק עם בנו של השכן. לדבריו, אם האם הייתה חוששת לשלום הילד לא הייתה מניחה לאב להשיבו רק בשעה 20:30. הוא מוסיף, כי הילד נפרד ממנו באותו יום ד' בנשיקה ללא כל תלונה או חשש כי נפגע. זאת ועוד, לדבריו האם המתינה שבוע שלם עד שהגישה בקשת צו ההגנה. אך גם ביום בו הוציאה את צו ההגנה התקיימו הסדרי שהות של הילדים עם האב והאם לא טרחה כלל לומר לאב שהוציאה צו הגנה כנגדו המורה על הפסקת זמני שהות. למעלה מכך, ביום בו היא מבקשת ומקבלת צו הגנה היא פונה לאב שייקח הילדים ולא מספרת לאב שיש צו שקובע כי אסור לו להתראות עמם.

9.7. האב הוסיף, כי עייפה נפשו ואין לו ולמשיבה חיים תקינים עוד. הם נואשים והוא חש שהאם לא תחדל עד שתהרוס את חיי הנישואין שלו וכי כל שהיא רוצה הוא שיתגרש מהמשיבה. לדבריו איחלה להם שתיוולד להם תינוקת מתה ושיבלו הוא והמשיבה את חייהם בכלא. היא שותלת סטיות מיניות במוחם של הילדים, משתמשת בבית המשפט ובארגון על"ם ובנסיבות שנוצרו הוא מעוניין לוותר על המשמורת ולפגוש בילדים רק במרכז הקשר אד שיאגור כוחות להתמודד על משמורת הילדים מחדש.

9.8. המשיבה מצדה מסרה כי מאז צו ההגנה הראשון עוד לא אספו היא ובעלה את השברים. היא נאלצה לא לשהות עם האב שהוא בעלה כל שבת שנייה בהסדרי שהות שלו עם הילדים כדי שלא יאשימו אותה. היא חששה ואיבדה הרצון להיות בקרבתם למרות שהקשר עמם היה מצוין. היא הרחיקה עצמה מהם ללא צו הגנה. לילדים לא נעים יותר להיות בביתה, הם מסתכלים אליה בפחד. פלוני משפיל עיניו כשרואה אותה.

היא מבקשת את עזרת בית המשפט כאזרח פשוט שלא יכול לחיות את חייו בביתו. היא שואלת האם עליה להתהלך עם מצלמה כדי שלא יאשימוה באינוס הילדים? הילדים משמשים לטעמה כנשק ביד האם המבקשת להרוס את חיי הנישואין של המשיבה והאב. היא הכחישה כי מכנה את האם בשמות גנאי בין אם בהיעדר הילדים ובין אם בנוכחותם. היא הגיעה למצב שחוששת להיות עם הילדים. היא סבלה עוגמת נפש קשה ביותר, היא לאחר לידה וזקוקה לזמן לאיסוף השברים ואיחוי הקרעים בזוגיות לאור מעשי האם ותלונותיה המופרכות.

9.9. אמה של האם העידה מטעמה ומסרה כי הילדים מספרים לה על ענישה קשה מצד האב והמשיבה, כגון כליאת שווא וחיובם לישון לילה שלם במקלחת סגורה. גם היא טענה כי שמעה מהילד על בסיס יומיומי סיפורים על אלימות מצד המשיבה. היא מוסיפה כי הילד (פלוגי ככל הנראה) סיפר לה שהמשיבה ליקקה את ידו ושמה באיבר מינו, וכן הורידה תחתוניה ולקחה את ידו לאיבר מינה. היא הוסיפה כי הילד סיפר לה שכך קרה בחול המועד סוכות (עמ' 10 לפרוטוקול). האב טען כי אמה של האם אמרה בעצמה כי האם תעליל על האב וכי הילדים לא יישארו עמה אם יתגרשו.

9.10. מטעם המשיבה והאב העידה אשה ששמרה על ילדיהם ולדבריה כאשר נודע הדבר לאם היא איימה עליה כי תזמין לה משטרה ותעליל עליה ואסרה עליה להתקרב לילדים. איומים אלה לא פסקו והיא אף העלילה שהילדות שלה מתעללות בקטינים וכי הם מופקרים על ידם.

דיון:

10. תלונות האם במשטרה ובקשות האם לצווי הגנה עבור הילדים הינן תלונות שווא ובקשות שווא שקריות:

10.1. במקרים של אלימות במשפחה בכלל ופגיעות מיניות בפרט, בדרך כלל אין עדויות זולת בעלי הדין (תוקף וקרובן) והקושי של היושב בדין להגיע להכרעה באשר להתרחשות הדברים הינו קושי משמעותי. כאשר מדובר בטענות לפגיעות של אלימות בילדים הקושי הופך קשה שבעתיים, בייחוד במקרים של ילדים שמצויים בצבת הסכסוך העצים שבין

הוריהם. ונראה כי הכי קשה היא ההכרעה ביחס לטענות לפגיעות מיניות בילדים.

10.2. הקושי של בית המשפט הוא קושי עובדתי, קושי ראייתי, קושי מערכתי ואף קושי מצפוני: הקושי העובדתי והראייתי נובע מההכרח של השיטה המשפטית להכרעה. בין אם לדחות טענות עובדתיות ובין אם לקבלן, הכרעה שיפוטית צריכה ליפול. הפסיקה קובעת כי בצווי הגנה מידת ההוכחה של מאזן הסתברויות. קבעתי אנוכי, כי כאשר מדובר בטענות לפגיעות בילדים (בעיקר בצל סכסוך בעצימות גבוהה), מידת ההוכחה צריכה להיות מוגברת (ה"ט (טב') 11-01-27474 א.ש. נ' מ.ס., (ניתן ביום 22/3/11 ופורסם במאגרים); ג.מ.י. ואח' נ' כ.ב.א., (ניתן ביום 23/6/11 ופורסם במאגרים) ראו גם פסיקת בתי דין רבניים בתיק 297491 פלוני נ' פלונית, (ניתן ביום 30/6/19, פורסם בנבו)).

קבע בית המשפט העליון, כי ייתכן וכך גם צריך להיות בתביעות לשון הרע כנגד אדם המעליל פגיעה מינית באחר (כב' השופט עמית בסעיף 77 לפסק הדין בע"א 7426/14 פלונית נ' אורי דניאל, (ניתן ביום 14/3/16 ופורסם במאגרים) - להלן "פסק דין בעניין דניאל"). מעבר לקושי הראייתי קיים קושי מערכתי, מצפוני וערכי. מצד אחד, אין חשוב יותר מהגנה על ילדים מפני פגיעות מיניות בהם, פגיעות שמותירות בהם טראומות קשות ומשנות את מסלול חייהם והתפתחותם ללא היכר. כך גם חשוב, באמצעות ההליכים השיפוטיים ופסקי הדין שניתנים לעודד את הציבור להגן על ילדים באמצעות הגשת תלונות כאמור, מקום שיש חשד לכך. ומצד שני, יש להיזהר מפני שימוש לרעה בהליכים המשפטיים ובתלונות במשטרה מקום שאין בסיס כלל לחשד. במקרים אלה, ערך גילוי האמת וההגנה על שמו הטוב של אדם שמעלילים עליו את העלילה הקשה ביותר ומכתימים אותו בכתם הפדופיליה, חייב למצוא ביטוי באמירות ברורות ובסעדים משמעותיים מבחינה משפטית. אין יפים יותר מדברי השופט עמית בהקשר זה בפסק דינו בעניין דניאל (סעיף 76 לפסק הדין):

**יעל אף האמור ניתן להוסיף כי קיים קושי לא
מבוטל במצב דברים שבו מי שביקש לרשום עלילת
שווא ולנצל את הסלידה החברתית מעברייני מין כמנוף
לקידום אינטרסים אישיים וככלי לפגיעה באדם חף**

מפשע - עובר לנופף בדגל ההגנה על נפגעי עבירות מין וזוכה להגנה. במובן מסוים, דווקא ההגנה על מתלוננות ומתלוננים דורשת כי מי שמנצל לרעה את הרגישות כלפי נפגעי עבירות מין - יישא בתוצאות מעשיו, בבחינת "ועשיתם לו כאשר זמם לעשות לאחיו" (דברים י"ט, י"ט) ודוק: לא נאמר כי קיימת תופעה רחבה של תלונות שווא בעבירות מין או כי קיים צורך חברתי דחוף להרתיע מפניה. הנגע החברתי עמו אנו מתמודדים הוא עבירות מין ובמישור המשפטי, התרופה לכך צריכה להיות חשיפת העבירות ומיצוי הדין עם העבריינים. יחד עם זאת, לאחר שהוכח כי תלונה מסוימת היא תולדה של עלילת שווא מובהקת, יש להתייחס אליה באופן שייתן ביטוי לסכנה הגלומה בכך עבור חירותו ושמו הטוב של החשוד שנאלץ להתמודד עם האשמות חסרות בסיס. ברוח דברים אלה, אינני שולל כי הטוען לכך שהגשת תלונה במשטרה ובפרט תלונה על עבירת מין, נעשתה בכזב ובזדון - יידרש לעמוד ברף ראייתית גבוה במיוחד "

חשוב שהדברים ייאמרו, שיעור המקרים של תלונות סרק בגין עבירות מין כמו המקרה שבפניי אינו גבוה (לא בארץ ולא בעולם) ועומד על אחוזים בודדים.
(ראו:

N. Trocme, N. Bala, False Allegations of abuse and Neglect when Parents separate, (2005) **Child Abuse**, 1333-1345

כן ראו : דברי ח"כ מיקי זוהר בוועדה לצדק חלוקתי מיום 10/7/17 הדנה בהצעה לסדר בנושא תלונות שווא ולפיהם מתוך 20,000 תלונות במשטרה בשנה, 12,000 תיקי חקירה נסגרים ורק ב-180 מהן מתבצעת חקירה משטרתית בגין עדות שקר (קרי מקרים מובהקים שבהם מדובר בתלונות שווא) (פורסם באתר מחלקה ראשונה ובאתר הכנסת)).

עם זאת, אין בכך כדי להפחית מחומרת הנזק הנגרמת למי שמעלילים עליו עלילת פדופיליה. על בית המשפט לסייע בהגנת שמו הטוב של מי שנפגע על לא עוול בכפו.

10.3 בשל הקשיים האמורים וכאשר מדובר בהליך שלישי במספר מאז חודש אפריל 2019 בו מלינה האם מחד על פגיעות מיניות ואלימות בילדים מחד גיסא מצד המשיבה והאב ובת זוגו מלינים על עלילות שווא והסתה קשה של הילדים מאידך גיסא, ביקשתי להפוך כל אבן וגרגר בראיות שלפניי בטרם אגיע לממצא ומסקנה. לא הסתפקתי בבירור הטיעון של האב והמשיבה כי האם משקרת (בין אם בחלק מדבריה ובין אם בכל טענותיה). יש וגם חרף שקרים של בעל דין לא יהיה מקום לדחות את תביעתו (ראו: ד. מנשה וא. גרונר "דחיית תביעת נזיקין בשל שקרי התובע" **משפט מפתח** 175 (2019)). השקרים של האם בהליך שלפניי (ובהליכים קודמים) לא הם בלבד יובילו לדחיית תביעתה בבחינת "היסק נסיבתי" (ד. מנשה, **הלוגיקה של דיני הראיות**, (2008)). בית המשפט נדרש למכלול הראיות שבפניו לרבות שקרי התובעת.

10.4 הבירור הראיתי שנערך על ידי נעשה כך: ביקשתי ועיינתי בעדויות הילדים במשטרה והתרשמות חוקרת ילדים מהן, ראיינתי את הילד פלוני בעצמי, מינתי לילדים אפוט' לדין שפגשה בהם ובבעלי הדין מספר פעמים, הזמנתי דיווח סוציאלי (3 פעמים), עיינתי בצירי הילדים, בתעודות רפואיות שהציגה בפניי האם, האזנתי וקראתי תמלול שיחות בין האם, הסבתא והילדים, שמעתי באריכות את טענות הצדדים בדיונים שלפניי, הפניתי את האב והמשיבה לבדיקות פוליגרף בהסכמתם, צפיתי בתצלומי וידאו במעגל סגור של בניין המגורים בו גרים האב והמשיבה בשעות שבהן נטען כי התרחשו אירועי הפגיעה בקטינים, בחנתי שוב ושוב את כל הראיות גם בהליכים הקודמים שהיו בין הצדדים.

10.5 הבירור הראיתי ולמעשה החקירה ובחינת כל החומרים שבפניי הביאוני למסקנה חד משמעית, כי תלונות האם ובקשות צווי ההגנה מטעמה בדבר פגיעות של האב בילדים או פגיעות מיניות של המשיבה בילדים חסרות כל בסיס ושחר ומדובר בעלילה. בית משפט זה משוכנע, כי

המשיבה לא נהגה באלימות כלפי הילדים, לא פגעה בהם מינית, אינה מסוכנת להם או לכל ילד אחר, אינה פדופילית, אינה אלימה ודמה פשוט נשפך ללא כל עוול מצדה.

10.6. הלכה למעשה, הראיות היחידות עליהן מבוססות תלונות ובקשות האם הינן אמירות של הילד פלוני בפניה, כי המשיבה פגעה בו מינית. אמירות אלו הוקלטו על ידי האם ותקליטור הכולל את ההקלטות היה לעיוני וגם האזנתי לו.

10.7. בהקלטה נשמע הילד פלוני מספר על כך שבשעה שאביו הליך לסופר עם אחיו הקטן אלמוני, הוא נשאר לבדו את עם המשיבה והיא הכתה אותו. לדבריו, היא זו שבאה לקחת אותו מבית הספר. אך לאחר שאלה נוספת של האם הוא חוזר בו ואומר שאביו אסף אותו מבית הספר ואז החלה המשיבה להכותו. האם למעשה מתשאלת את הקטין באמצעות **שאלות סגורות וכן שאלות מנחות ומדריכות עד לקבלת המענה המבוקש על ידה.**

על השפעת הסוגסטיביות בתשאול ביחס למהימנות המידע המופק מראיונות ילדים במקרים של התעללות ראו:

Garven S. Wood, J. Malpass, R. & Shaw III, J. (1998) More than Suggestion: The effect of interviewing techniques from the McMartin Preschool case, **Journal of Applied Psychology** 83, 347-359

Orbach, Y., & Lamb, M. E. (1999). Assessing the accuracy of a child's account of sexual abuse: A case study. *Child Abuse & Neglect*, 23, 91-96;

Otgaar, H., Candel, I., Smeets, T., & Merckelbach, H. (2010). "You didn't take Lucy's skirt off": The effect of misleading information on omissions and commissions in children's memory reports. *Legal and Criminological Psychology*, 15, 229-241;

Henry Otgaar, Corine de Rooter, Mark L. Howe, Lisanne Hoetmer & Patricia, van Reekum, (2017) A Case Concerning Children's False Memories of Abuse: Recommendations, Regarding Expert Witness Work, **Psychiatry, Psychology and Law**, 24:3.

בנוסף, הילד פלוני מוסר את המידע שהאם מבקשת ממנו שימסור וזאת ללא כל אפקט תואם מבחינת טון קולו. כאשר מתאר הילד את הכאתו על ידי המשיבה הוא מבקש ומחפש את אישור האם לדבריו ("ואז היא התחילה להרביץ לי בסדר?"). הילד מדבר על הכאה והאם מכניסה מילים לפיו ומדברת על פגיעה מינית.

"האם: מה, מה קרה?
הילד: אלמונית... עוד הפעם נתנה לי מכות.
האם: למה היא נתנה לך מכות?
הילד: לא יודע, היא הרביצה לי הפעם עוד יותר חזק.
האם: ומה אבא אמר?
הילד: הוא לא ראה, הוא הלך עם אלמוני לסופר.
האם: לא הבנתי, לא הבנתי. עוד הפעם. חזרת מה-... לא הבנתי, תסביר לי עוד פעם....
הילד: אני חזרתי מהבית ספר ואז היא באה לקחת אותי.
האם: מי באה לקחת אותך, היא?
הילד: אבא בא לקחת אותי.
האם: אה, אוקיי, נו?
הילד: ואז היא התחילה להרביץ לי, בסדר...?
האם: איפה היא הרביצה לך? הכניסה אותך לחדר?
הילד: כן.
האם: והיא סגרה את הדלת?
הילד: כן.
האם: מה, מה זאת אומרת?
הילד: לא יודע.
האם: ו... אבל היא צחקה איתך, מה? אני רוצה לדעת.
הילד: באמת באמת באמת היא עשתה לי את זה.

- האם : מה והיא עוד פעם נגעה לך? נגעה למטה?
הילד : כן.
האם : מה היא הורידה את המכנסיים ונשכה את
הבולבול עוד פעם? לא להגיד סתם, אני
מבקשת ממך להגיד את האמת.
הילד : כן באמת אבל.
האם : אבל למה, לא הבנתי איך זה שאתה לא
אומר לאבא, לא הבנתי.
האם : אני אומר לו, הוא לא אומר כלום, אמא,
מה את רוצה ממני?
הילד : ואתה לא בוכה, לא צועק שום דבר?
האם : אני צורח כבר ובוכה, מה...
הילד : מה, היא מכה אותך ממש, חזק?
האם : כן.
הילד : טוב. ביי ביי. אני אטפל בזה"

10.8. בשיחה של הקטין עם אמו וסבתו, לאחר שהאם אומרת לסבתא בנוכחות הילד שהמשיבה מכה אותה ומקללת, דורשת האם מהקטין לספר הדברים לסבתא. לא זו בלבד שהשיחה של הילד היא בנוכחות האם, אלא שהאם מספרת קודם לכן לסבתא את אשר היא סבורה שהתרחש ובכך 'מזהמת' את עדות הילד ושותלת בה את הפרטים המבוקשים על ידה. הילד נשמע מספר פרטים במטרה להפוך את האירוע לחמור. המילים שמשתמש בהם הקטין דומות בחלקן למילים שהאם משתמשת בהם הן בבית המשפט והן בשיחות עמו. שוב אין כל אפקט בתיאור הדברים החמורים לכאורה על ידי הילד. כך למשל בתיאור שיא האלימות של המשיבה כלפי הילד הוא נשמע עסוק במשחק ('נפל לי דרקון...') ללא מתן כל חשיבות לשיחה ולדברים שהוא מוסר. באשר לאקט המיני שמתאר הילד, נראה כי הוא עצמו מבקש את אישור הסבתא ביחס לחומרת הדברים ('זה נראה לך חמור?').

- "סבתא : מה היא עשתה לך כפרה..
הילד : סבתא.
סבתא : מה

- הילד : באמת...באמת היא עשתה לי את זה
- סבתא : מה היא עשתה לך כפרה
- האם : תבואי אתי מחר בבוקר שתינו פותחות לה תיק
- סבתא : חכי, חכי לא. רגע תיזיהרי תעזבי
- האם : מה תעזבי מה תעזבי, אבל הילד ממשיך להביא לשם והיא מכה. מכה אותו מקללת אותו...
- סבתא : תקשיבי
- האם : נו
- סבתא : שיספר את זה לג.
- האם : קחי אותו תגידי לו, בוא רגע, סבתא רוצה אותך דברי איתו רגע. שב פה.
- הילד : מה סבתא?
- סבתא : מה היא עשתה לך?
- הילד : היא לקחה אותי, אני רציתי לשתות מיץ ואז היא לקחה אותי ואז נג....סגרה אותי במפתחות. ואז..
- הסבתא : סגרה אותך בחדר במפתחות?
- הילד : כן והרביצה לי מכות.
- הסבתא : ואתה בטוח? אתה לא משקר?
- הילד : באמת.
- הסבתא : פלוני כפרה עליך, אל תשקר.
- הילד : נפל, נפל לי דרקון....
- האם : דבר איתה, דבר איתה נו...
- הילד : סבתא
- סבתא : א. ....תן לי רגע את אמא אם היא סוגרת אותו בחדר אוי ואבוי.... (סוף הקלטה) "

הקלטת שיחה שלישית בין האם הסבתא והילד :

"אמא : קח דבר איתה.

הילד : סבתא

הסבתא: כן, אני שומעת.
האם: תספר לה הכל
ילד: אני רציתי לשתות ופתאום היא...זה, היא
אומרת לי בוא בוא בוא בוא. התחילה
להגיד לי 5 מילים היא לוקחת לי את היד
ומושכת לי אותה בכוח, מורידה את
התחתונים ושמה לי את זה בתוך האיבר
מין שלה. זה נראה לך הגיוני או לא? זה
נראה לך חמור? או מותר או אסור?
הסבתא: בטח שזה אסור, אבל אתה בטוח שאתה
לא משקר?
האם: אין, אני חוקרת אותו כבר חצי שעה....
הילד: כן.
הסבתא: פלוני פלוני. אתה יודע שדבר כזה צריך
זהירות, זהירות, זהירות."

10.9. לאחר שמיעה והאזנה חוזרת ונשנית של ההקלטה של השיחה ותמלולה
כאמור לעיל, אני לא סבור כי מדובר בדברים אותנטיים שמוסר הילד
לאמו ולסבתו, כי אם "דברים מוזמנים" שהאם מבקשת שהילד ישמיע.
הדבר עולה בבירור גם מכלל הראיות האחרות שבפניי המלמדות על
ניסיון הפללה ועלילה של האם ביחס לאב ולמשיבה.

10.10. יוער כי ביחס לבקשת צו ההגנה הנוכחית, ביקש בית המשפט את
חקירות הילדים במשטרה אך עולה, כי הילדים כלל לא נחקרו לאור
המלצת העו"ס לחוק הנוער שאף היא ערה לכך כי מדובר בתלונות
חוזרות ונשנות ללא בסיס, על רקע הקונפליקט ההורי, כאשר הבן הבכור
כבר נחקר פעמיים בשנת 2019, כאשר תיק חקירה קודם נסגר מחוסר
אשמה, וכאשר בעניין הפגיעה המינית הנטענת מטעם המשיבה הקטין
כבר מסר האשמה על מגע של המשיבה באבר מינו מתחת לבגדיו וכן
נשיכות של אבר מינו ובכלל נשיכות בחלקי גוף אחרים אך תיק זה
כאמור נסגר מחוסר אשמה (הודעת פמ"צ מיום 22/12/19).

10.11. לא הסתפקתי בכך ופגשתי בקטין בלשכת הרווחה בעיר *** , במפתיע, ללא הכנה מראש כדי שלא יזוהם המפגש והקטין לא יוכן מראש. המפגש נערך במתכונת של פרוטוקול מובנה ומתוקף מדעית.
ראו בהקשר זה :

Karni-Visel, Y., Hershkowitz, I., Lamb, M. E., & Blasbalg, U. (2019). Facilitating the expression of emotions by alleged victims of child abuse during investigative interviews using the Revised NICHD Protocol. *Child maltreatment*, 2019;

Blasbalg, U., Hershkowitz, I., Lamb, M. E., Karni-Visel, Y., & Ahern, E. C. (2019). Is interviewer support associated with the reduced reluctance and enhanced informativeness of alleged child abuse victims?. *Law and human behavior*, 43(2), 156

Ahern, E. C., Hershkowitz, I., Lamb, M. E., Blasbalg, U., & Karni-Visel, Y. (2019). Examining reluctance and emotional support in forensic interviews with child victims of substantiated physical abuse. *Applied Developmental Science*, 23(3), 227-238.

הפרוטוקול חסוי, ברם בית המשפט מבהיר כי הקטין לא מסר בגדרו כל האשמה כנגד אביו או המשיבה ואין זכר לטענות של האם או הסבתא. חשוב לציין, כי הקטין חזר על אמירתו שאינו זוכר דבר אך מי שעוזרת לו להיזכר כשצריך להיזכר - היא אמו...

10.12. החמור הוא שלאחר המפגש של בית המשפט עם הקטין, התפלא הקטין בשיחה עם האפו"ט' לדין מדוע בכלל נשאל לגבי המשיבה. כאשר נאמר לו כי שלשופט חשוב לדעת כיצד מרגיש כלפיה, אמר "שלא מרגיש" וכאשר נשאל אם ירצה להיות עמה כשיהיה אצל אביו אמר כי אין לו כל בעיה מבחינתו "אבל צריך לשאול את אמא". הקטין הראה מצוקה בפני האפו"ט' לדין כי ידע שאמו מתכוונת לתחקר אותו אודות המפגש עם בית

המשפט וביקש סיוע כיצד להשיב לב (דיווח חסוי של האפוטי' לדין מהיום). כאשר האפוטי' לדין השיבה את הקטין לבית האם היא מיד ביקשה לדעת מה השופט אמר לו, פנתה אליו ושאלה : "אמרת לו? דיברת? אמרת לו את כל האמת?" הדברים שבים ומלמדים על העירוב וההתנהלות הבלתי מותאמת של האם כלפי הילד.

10.13. חשוב להדגיש, כי בסוף השבוע האחרון הזעיקה הסבתא שוטרים לדירתה כדי להגיש תלונה כנגד האב. לפי דיווח במוקד העירוני עולה כי הסבתא סיפרה שהקטין היכה את אמו לאחר ששהה אצל אביו וסיפר כי אביו אמר לו להכותה. הסבתא אף לקחה את הקטין לבית החולים העמק שם דיווחה כי הילד חשוף לאלימות מצד אביו ופגיעה מינית מצד המשיבה. עו"ס בית החולים התרשמה שהסבתא מוצפת מאוד וזקוקה לשיחה. כמובן שלא נצפו חבלות בילד והוא שוחרר לביתו. דברים חמורים אלה מלמדים על כך כי אין כל תובנה מצד האם והסבתא לדברי בית המשפט, האפוטי' לדין, על"ס, עו"ס לסדרי דין בדבר הצורך להניח לילדים ולהפסיק לחקור אותם, לחשוף אותם לטענות הקשות כנגד האב והמשיבה. הן בשלהן, ממשיכות להגיש תלונות במשטרה, ליטול הילדים לרופאים ולהעליל על האב ועל המשיבה. לכך חייב להיעשות סוף.

10.14. האב והמשיבה ביצעו בדיקות פוליגרף ביום 16/12/19. בבדיקות הפוליגרף נקבע כממצא, כי האב והמשיבה דוברי אמת בטענתם כי לא היכו את הילדים ולא פגעו בהם מינית (בהתאמה). האם נשאלה השאלות הבאות:

א. האם היכית את פלוני בחצי השנה האחרונה?

ב. האם משכת את ידו של פלוני לאבר מינך?

ג. האם הורדת את תחתונייך ליד פלוני אי פעם?

ד. האם ראית את בעלך ש. מכה את פלוני?

האם השיבה בשלילה על כל השאלות ומניתוח תגובותיה הפיסיולוגיות לשאלות האמורות נמצאו תגובות המתיישבות עם אמירת אמת. גם האב נמצא דובר אמת ביחס לשאלות אם כלא את בנו המקלחת למשך לילה שלם, האם היכה את פלוני או ראה את אשתו מכה אותו. על כן קובע מכון הפוליגרף כי להתרשמותו גרסתם העובדתית של האב והמשיבה הינה גרסת אמת.

כאשר מדובר בפגיעות מיניות בקרב ילדים כה צעירים, כבר הונחו בפני בית משפט זה המלצות של פסיכולוגים קליניים כי ייתכן ודרך הבירור הנכונה (או אחת הדרכים) הינן הפנייה של ההורה הפוגע לכאורה לבדיקת פוליגרף (ראה ה"ט (טב') 11-01-27474 א.ש. נ' מ.ס.), (ניתן ביום 22/3/11 ופורסם במאגרים)). ללא קשר לשאלת קבילות בדיקת הפוליגרף כראיה חשוב לציין כי לבית המשפט לענייני משפחה סמכות נרחבת לסטות מסדרי דין ודיני ראיות לשם עשיית צדק (סעיפים 8(א) לחוק בית המשפט לענייני משפחה, התשנ"ה - 1995 וסעיף 8(א) לחוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א - 1991). אין לי ספק, כי חקר האמת הינו חלק מעשיית הצדק בנסיבות מקרה זה (ובכלל) ועל כן חשוב היה להפנות האב והמשיבה לבדיקת פוליגרף על מנת לאשש את גרסתם גם באמצעות כלי ראייתי זה שהוא כמובן אינו הראיה היחידה שלפניי המוכיחה כי מדובר בתלונת שווא ובעלילה של ממש. כאמור, לפני בית המשפט מונחים דיווחים אפוט' לדין ודבריה בדיונים בתיקים הקשורים מהם עולה מפורשות, כי הילדים התוודו בפניה שהמשיבה לא אלימה כלפיהם, לא פגעה בהם וכי האם מתעקשת ועומדת על כך כי המשיבה נהגה כלפיהם באלימות. בשיחת הילדים עם האפוט' לדין לא נמסרה כל האשמה או טענה כי המשיבה נוהגת באלימות כלפי מי מהילדים.

10.15. יש לזכור כיצד "הכל התחיל", הרי האשמת האם את המשיבה הייתה בתחילה בכלל ביחס לבן הצעיר אלמוני (ראה בקשה ראשונה לצו הגנה) ואילו כעת, בבקשה הנוכחית טענתה היא לפגיעה בבן הבכור פלוני. הבן פלוני לא מפגין כל התנהגות חריגה בתחום המיני במוסדות החינוך או בפני גורמים אחרים. שינוי הגרסה של האם ביחס למיהות הילד שנפגע (ללא כל הסבר) מחזק את הטעון של האב והמשיבה כי מדובר בתלונת שווא.

10.16. כאמור, הילד פלוני עצמו אמר לאפוט' לדין בדיווח קודם שהוא אומר לאמו שהמשיבה לא עשתה לו דבר אך האם מתעקשת שהיא כן עשתה.

10.17. לאור כל החומר שלפניי וכאשר זוהי גם עמדת כל הגורמים שנחשפו לתלונות האם, אני קובע בזה באופן ברור, חד משמע, מפורש כי

המשיבה לא פגעה מינית בילדים ולא הכתה אותם והתלונות כנגדה (וכנגד האב) הינן תלונות שווא כוזבות.

11. לכאורה, ניתן היה לסיים הדיון בנקודה זו. אך לכאורה בלבד נאמר, משום שעסקינן בילדים שממשיכים להיפגע וגם באב ובמשיבה שנפגעו וממשיכים להיפגע כתוצאה מהתנהלות חסרת רסן של האם (ואמה) העושה שימוש בילדים. קריאה קודמת של בית המשפט לשירותי הרווחה לשקול כיצד להגן על הילדים למעשה לא הביאה לשינוי ההתנהלות של האם. נהפוך הוא, בית המשפט עד להחמרה בהתנהלות האם; אמנם נערכה ועדת תכנון טיפול ביום 24/9/19 שהתרתה כי אם לא יחול שינוי משמעותי בעירוב הילדים בסכסוך ותחול החמרה במצבם יישקלו נקיטת הליכי נזקקות ותתקיים ועדת מעקב תוך 6 חודשים.

ניתנו פסקי דין לצווי הגנה (שעדיין עומדים בתוקפם) אך גם דברים מפורשים שנקבעו בהם לא הועילו ולא מנעו מהאם לחזור ולהאשים את המשיבה בהתעללות מינית בילדים ואת האב בהכאתם.

גם צו הגנה שאסר על האם לערב את הילדים ולהמשיך להעלות טענות מסוג זה לא הועיל. יוער כי בקביעתי שמדובר בעלילת שווא בשילוב התלונות והבקשות הנוכחיות של האם (במשטרה, ובבית המשפט), יש גם משום הפרת הוראה חוקית שהיא פסק הדין שניתן בהליך השני שאוזכר בפסק דין זה.

ואם בכל אלה אין די, עולה כי בסוף השבוע שקדם למתן פסק הדין, לא הגיע הקטין למסגרות חינוך ולא שהה בבית האם אצל בבית סבתו. הסבתא ללא ידיעת האם (ולא כל שכן ידיעת האב) לא שלחה הקטין למסגרות חינוך. תחת זאת לקחה את הילד ביום 22/12/19 לבית החולים כדי שתיבדקנה טענותיה כי האב נוהג באלימות כלפיו. עו"ס בית החולים זימנה את האם כאפוטרופא לבית החולים כדי לשחרר את הילד.

על כן התשובה היא לא! לא ניתן לעצור כאן, קיימת חיוניות באקטיביות שיפוטית כדי לעצור את האם והסבתא מהמשך התנהלות זו.

12. הכלים שעומדים לרשותי הם הוראות סעיפים 11 לחוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א - 1991 ו- סעיף 68(א) לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, התשכ"ב - 1962. אציין כי לא ניתן בזה צו הגנה בהליך שלפניי, שכן בקשת האם נדחית ועל כן יש קושי משפטי לחייבה בערובה או ליתן

הוראות מכוח סעיף 2 לחוק למניעת אלימות במשפחה (מה גם שספק אם מדובר בהוראות שיכלו לקדם משמעותית את שמירת טובת הילדים). אפתח בסוגיית הפיצוי ואתקדם לנקיטת האמצעים הזמניים להגנת הילדים.

13. סעיף 11 לחוק למניעת אלימות במשפחה לעיל קובע:

11. דחה בית המשפט בקשה למתן צו הגנה וקבע כי היא קנטרנית, רשאי הוא להטיל על מי שביקש צו הגנה את אלה או חלק מהם:

(1) הוצאות לטובת המדינה ולצד שנפגע, בשיעור שימצא לנכון;

(2) פיצוי נאות למי שנפגע מהגשת הבקשה.

14. מטרת החוק למניעת אלימות במשפחה הוא ליתן סעד מידי לבני המשפחה הנפגעים על ידי בני משפחתם. לשם השגת מטרה חשובה זו נוצר הכלי של צו הגנה בגדרו המחוקק אפשר לנפגע להגיש בקשה מיידית ללא תשלום אגרה, להתייצב בפני שופטת מיד עם הגשת הבקשה ולקבל סעדים מרחיקי לכת אף במעמד צד אחד מקום שהוכח לכאורה כי מתקיימים תנאי החוק. ברם מן העבר השני ובעקבות צורך ממשי למנוע שימוש לרעה בהוראות החוק ומתוך הצורך לאזן באופן ראוי מול הנזקים העלולים להיגרם מבקשות סרק קבע המחוקק בסעיף 11 את סמכות בית המשפט להשית חיוב בהוצאות ואף לפסוק פיצוי נאות למי שנפגע מהגשת הבקשה. כפי שנפסק במקומות אחרים, המחוקק לא הגדיר את גובה הפיצוי והותיר אותו לשיקול דעת בית המשפט על מנת "להרחיק את השקר מהיכלי המשפט". תכליות פיצוי נוספות אני רואה לנכון לשאוב מדיני לשון הרע. הרלבנטיות לענייננו הינן תרופתיות - להשיב המצב לקדמותו בטרם נפגע שמו הטוב של הנפגע, החינוכיות - הרתעתיות - לחנך את הציבור ולהחדיר לתודעה כי שמו הטוב של אדם אינו הפקר וכי אין להגיש תלונות סרק ותכליות עונשיות - מקום שהבקשה, הפרסום או התלונה נעשו במטרה לפגוע.

15. פסיקת בתי המשפט לענייני משפחה משופעת דוגמאות של שימוש בסעיף 11 לחוק למניעת אלימות במשפחה, כאשר ברובם המכריע של המקרים דובר על דחיית טענות של אלימות כנגד בת זוג או ילדים קטינים.

- ראו: ה"ט (י-ם) 49375-02-12 **פלונית נ' פלוני**, 5/7/12, פורסם בנבו - שם אם שהגישה בקשת צו הגנה בשם קטין כנגד אב וסב חויבה בתשלום 15,000 ₪ לכל אחד מהמשיבים -20,000 ₪ הוצאות משפט - כב' השופט איתי כץ);
- ראו: ה"ט (י-ם) 33778-10-18 **ב.ת. נ' מ.י.**, 15/11/18, פורסם בנבו - שם הושת חיוב בסך 12,000 ₪ על מבקשת הבקשה - כב' השופט פליקס גורודצקי);
- ראו: ה"ט (נצ') 14084-12-15 **ג.מ.י. נ' כ.ב.א.**, 25/2/16, פורסם בנבו - שם חייבתי אם לפצות אב בסך 15000 ₪ בגין טענות סרק ותלונת שווא בדבר פגיעות פיסיות בקטינה);
- ראו: ה"ט (קר') 51331-05-12 **מ.ע. נ' ש.ע.**, 23/1/13, פורסם בנבו - שם חויבה אם שבדתה מלבה טענות של מעקב והטרדה של אב על רק ניסיון להעביר משמורת של קטינה בפיצוי בסך 4000 ₪ בלבד כיוון שהייתה מיוצגת על ידי הלשכה לסיוע משפטי והליכי המשמורת עדיין מתנהלים - כב' השופט אריה נאמן).
- ראו: ה"ט (ב"ש) 241-05-12 **א.מ. נ' פ.ר.**, 6/6/12, פורסם בנבו - שם חויבה מבקשת לפצות משיבות בסך 5000 ₪ כל אחת).
- ראו: תמ"ש (קר') 50123-03-11 **ל.ס. נ' ל.א.**, 23/6/11, פורסם בנבו - שם נדחתה טענת בן זוג כלפי אשתו והוא חויב בפיצוי בסך 5000 ₪ - כב' השופט אריה נאמן).
- ראו: ה"ט (ראשלי"צ) 24672-11 **צ.א. נ' צ.א.**, 20/11/12, פורסם בנבו - שם נקבע כי פגיעה מינית של המשיב ואחותו במי מהילדים לא הייתה ולא נבראה וכל מטרת בקשת צו ההגנה להשפיע על הליך מסוגלות הורית בתיק משמורת והמבקשת חויבה לשאת בהוצאות המשיב סך 10,000 ₪ לפצות המשיב ואחותו בסך 5000 ₪ כל אחד ולשלם לאוצר המדינה 2500 ₪)
- ראו: ה"ט 56508-12-12 (ראשלי"צ) **האם נ' האב**, 3/1/13, פורסם בנבו - שם חויבה אם לשלם 5000 ₪ לאב בגין הוצאות משפט - כב' השופט נחשון פישר)
- ראו: ה"ט (כ"ס) 28132/02 **פלונית נ' אלמוני**, 7/9/04, פורסם בנבו - שם חויבה אם לשלם פיצוי בסך 5000 ₪ והוצאות משפט בסך 2500 ₪ כאשר טענותיה למעשים מגונים על ידי המשיב בקטין נדחו - כב' השופטת רבקה מקייס).

סבורני כי אף אחת מהדוגמאות אינה זהה למקרה שבפניי, בו מדובר בטענות קשות ביותר לפדופיליה והתעללות בילדים, כאשר צו הגנה קודם שהוא בגדר פסק דין חלוט קבע חד משמעית, כי אין ידיים ורגליים לטענות אלה, צו הגנה נוסף אסר על עירוב הילדים והמשך העלאת טענות בעניין זה ברבים מצד האם וחרף כל אלה פונה היא בבקשה הנוכחית ובתלונה למשטרה ואמה פונה אף היא למשטרה, לעו"ס ולבית החולים בטיעון שהקטין חווה אינוס ומעשי אלימות מצד האב ובת זוגו. המקרה שבפניי מצריך הדגשת הפן ההרתעתי, חינוכי ואף ענישתי של דובר השקר והעושה שימוש לרעה בילדים, בהליכי משפט ובתודעה המערכתית המיועדת להגן על קטינים מפני פגיעות מיניות ואלימות - תודעה שנוצלה לרעה על ידי האם.

16. יש הטוענים כי הפיצויים הנפסקים בבתי המשפט לענייני משפחה נמוכים מדי ואינם מרתיעים מי שמעליל עלילות שווא מלהגיש בקשתם. יש הקוראים לפרסם ברבים פרטיהם של בעלי דין שמגישים תלונות שווא למען יוקעו בציבור. בנוסף נטען, כי משום מה אין המשטרה והפרקליטות ממצים את הדין עם מוסרי עדויות שקר באמצעות הגשת כתבי אישום כנגדם (ראו למשל : ד"ר יואב מאז"ה, **תלונות שווא בגין עבירות מין ותלונות במשפחה**, פורום קהלת 2016). אין ספק שיש מקום לשקול העלאת סכומי הפיצוי כלפי מתלונני שווא ומבקשי בקשות סרק בייחוד בנסיבות של טענות לפגיעה מינית בילדים קטינים מקום שהדבר לא היה ולא נברא. באשר לפרסום שמות מתלונני תלונות שווא, איני סבור שהדבר נכון כי יש בכך משום פגיעה נוספת במי שחווה את הפרסום ולא כל שכן בילדים שבעקבות הפרסום עלולים הדברים הנוגעים להם להתפרסם ברבים. כך גם אני סבור, כי כאשר בית משפט קובע באופן מפורש שבקשת צו ההגנה ותלונות במשטרה שהוגשו הן תלונות סרק המבוססות על עדות שקר יש לפתוח בחקירה פלילית בגין מסירת עדות שקר (סעיפים 237, 239 ו-243 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977).

כאמור מהעבר השני קיימת קריאה לשמור על עידוד הציבור להגיש תלונות ובקשות המגנות על שלום בני המשפחה וילדים קטינים בפרט ולהיזהר מחיובים קשים שיגרמו לתלונות אמת שלא להגיע לפתחן של רשויות אכיפת החוק. סבורני כי יש להסתייע בנוסחת האיזון שנקבעה על ידי כב' השופט עמית בפסק הדין בעניין דניאל (סעיפים 80-81) ולשקול פיצוי בהליך שלפניי בגין הנזקים הבלתי ממוניים שנגרמו למשיבה ולאב על הרף הגבוה ביותר.

17. המקרה הנוכחי הוא מקרה זועק לשמיים של פגיעה בלתי הפיכה כמעט במשיבה ובאב. הטענות של האם הכתימו את המשיבה בפדופיליה. מדובר באשה נורמטיבית, אם צעירה בעצמה, גנתת במקצועה, משתייכת למגזר החרדי שכל חטאה היה שנישאה לאב וחיה עמו. נישואי האב והמשיבה כמעט נהרסו, שםם הוכתם ברבים (האב בעצמו רב צעיר וידוע במקום מגוריו), הם חוששים להסתובב ברחוב, הם בחרדה מתמדת מפני תלונות במשטרה, הם נדרשים לתעד כל צעד ושעל בהתנהלותם, הם נדרשו לבלות בנפרד את סופי השבוע 7 חודשים בשל החשש שמא תעליל האם על המשיבה עלילות שווא, בחדר הלידה הם שמעו דברים קשים פרי הסתה של האם את הילדים. הם אף זקוקים לטיפול נפשי לאיחוי הקרעים ולהטבת מצבם. בכל אלה שוכנעתי לא פחות מששוכנעתי כי בקשת האם היא בקשת סרק כוזבת. סעיף 11 לחוק למניעת אלימות במשפחה מצדיק ואף מחייבני בנסיבות העניין לשקול פיצוי משמעותי ולא פיצוי של מה בכך.

18. האם הינה חולת סכיזופרניה (שסעת). בעבר סבלה מהפרעות בתפישה וממצב פסיכוטי. בעברה הרחוק עברה התעללות מינית. כיום היא אינה מטופלת תרופתית. היא אינה במצב פסיכוטי, ללא מחשבות שווא או תכני ייאוש, תובנתה ושיפוטה תקינים. האם עלי לקחת בחשבון את מחלתה? אולי העלילה בשל העובדה שהיא חולה? אולי היא מאמינה במלוא מאודה בדברים שלא התרחשו בגלל מחלתה? התשובה היא שלילית ממספר טעמים: ראשית, זהו ההליך השלישי לפי חוק למניעת אלימות במשפחה. שנית, בהליכים קודמים כבר קבעתי כי לא היו דברים מעולם ביחס לטענותיה והיא הוזהרה לבל תשוב ותעליל. שלישית, ייתכן ואם הייתה מטופלת תרופתית היו פני הדברים שונים אך היא בוחרת שלא להיות מטופלת תרופתית. רביעית נראה כי היא מונעת שנאה, קנאה ואי השלמה ויכולת קבלה של עובדת הנישואין של האב והולדת ילדה מקשר זה. לא נראה כי המחלה היא הגורם המרכזי לתלונות השווא (לא היא ולא באת כוחה טענו כך במהלך כל ההליכים).

19. קשה גם לקבל הטיעון, כי האם עצמה הגישה התלונות בתם לב או כי האמינה בתם לב בקיומן. הרי ביום קבלת צו ההגנה במעמד צד אחד עמדה על כך שיתקיימו הסדרי שהות של הילדים עם אביהם. איזו אם הדואגת לגונן על ילדיה וחוששת שמא הם חווים התעללות פיזית ומינית, המקבלת צו הגנה לטובתה לא תדווח על כך לאב, לא תמנע זמני שהות מכוח צו הגנה שקיבלה ואף

תבקש כי יתקיימו הסדרי השהות? כל המהלכים של האם מלמדים על תכנון, על רצון להעליל עלילה ואין מדובר בהליכים ובתלונות בתם לב.

20. לפיכך, על הפיצוי להיות משמעותי ולשאוב שיעורו מסכומים שאינם מצריכים הוכחת נזק כמו למשל סכומי פיצוי של 50,000 ₪ או כפל במקרה של הוכחת זדון בפרסום וראו סעיפים 7א(ב), 7א(ג) לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה - 1965 (שכן גם הנזקים דומים וכך גם תכליות הפיצוי).

21. נסיבותיו החמורות של מקרה זה ותכליות הפיצוי עליהן עמדתי לעיל (כפרשנות של סעיף 11 לחוק למניעת אלימות במשפחה התשנ"א - 1991 מביאים אותי לכלל מסקנה כי יש לחייב את האם לפצות את המשיבה בהליך זה בסך 50,000 ₪ ואת האב בסך 25,000 ₪.

22. כאמור, בפיצוי אין די. יש צורך בהתערבות באוטונומיה ההורית של האם בכל הנוגע לטיפול, החזקה, ושהות הילדים. על ההתערבות להיות מידית, משמעותית וכזו שתוכל להבטיח שימור קשר של הילדים עם אמם אליהם הם קשורים, אך צמצום עד כדי מזעור האפשרות שלה להמשיך ולפגוע בטובתם באמצעות הסתתם כנגד האב והמשיבה ושתילת זיכרונות וידיעות במוחם שלא קיימים. המקרה הנוכחי הוא המחשה ברורה של נזקי עירוב ילדים בסכסוך הורי בעצימות גבוהה בו האם גוררת את הילדים לסכסוך בעל כורחם תוך שימוש בהם להשגת מטרותיה. במקרה הנוכחי, השימוש כלל האשמות של פגיעות מיניות מצד המשיבה ופגיעות אלימות מצד האב. מדובר בהתנהלות מזיקה ומעוולת כלפי הילדים המעמידה אותם בפני סיכון התפתחותי מובהק ראו:

Bernet, W., Wamboldt, M. Z., & Narrow, W. E. (2016). Child affected by parental relationship distress. *Journal of the American Academy of Child & Adolescent Psychiatry*, 55(7), 571-579.

Dallam, S. J., & Silberg, J. L. (2006). Myths that place children at risk during custody disputes. *Sexual Assault Report*, 9(3), 33-47.

Kuehnle, K., & Kirkpatrick, H. D. (2005). Evaluating allegations of child sexual abuse within complex child custody cases. *Journal of Child Custody*, 2(3), 3-39.

חודשים ארוכים עוברים ואין שינוי לטובה בהתנהלות האם, אלא אף החמרה. האב מנגד מורתע מלפעול לשינוי הסדרי משמורת ואף הוא נראה כמי שחושש מלקבל הילדים למשמורתו החלקית או המלאה או להרחיב זמני שהות בשל החשש מפני תלונות ובקשות שווא. האב כבר הביע עמדתו בוועדת תכנון טיפול כי יש לצמצם זמני שהות של הילדים באמצעות השמתם באומנה יומית או סידור מוסדי אחר בקהילה בשעות הצהריים. הבהרת, כי איני מקבל זאת. טובת הילדים תיפגע בחלופה זו. אני מבהיר זאת שוב.

הדרך שנראית בעיני בית המשפט מתאימה להתערבות וטיפול הינה הרחבה משמעותית של זמני שהות של הילדים עם אביהם וצמצום משמעותי של הילדים עם האם בביתה, חיוב האם בטיפול פסיכיאטרי מתאים והדרכה הורית ומעקב אינטנסיבי של רשויות הרווחה תוך הבהרה מראש: היה והסימפטומים של הסתה, ניכור ועלילות שווא מצד האם יחזרו על עצמם, יישנו, לא יפחתו בעצימותם, כך יצומצם הקשר של הילדים עם האם וזמני שהות יהיו מפוקחים יותר. היה ותהיה ירידה משמעותית בסימפטומים, זמני שהות של הילדים עם אמם ינורמלו, יעובו והפיקוח יוסר. בהקשר זה ברור לי הקושי של האב ואשתו להיערך בהתאם, בייחוד לאור לידת בתם המשותפת ובוודאי נוכח ההאשמות המוטחות בהם תדיר כמו גם הבושה המלווה אותם בסביבתם הקרובה - אך לא זו בלבד שאין מנוס, הם נוכחים כעת, כי בית המשפט מגן גם על שמם הטוב. צו השעה מחייב שינויים משמעותיים בהסדרים ובמציאות הקיימת ולא ניתן להמתין עוד או לשקול העמדת צרכיהם האישיים של ההורים על פני צרכי הילדים.

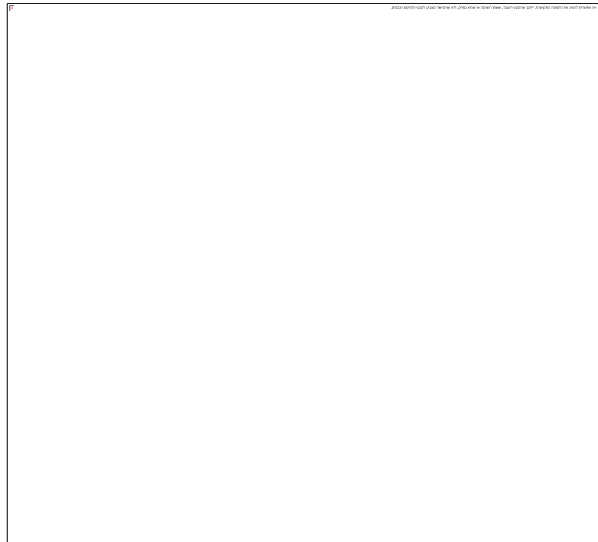
23. בנוסף, אני רואה לנכון להגביל את הקשר של הילדים עם סבתם ולהתנות המשכו בחתימתה על ערבות עצמית תוך 7 ימים מהיום על סך 50,000 ₪, לפיה לא תיקח מי מהילדים לבית חולים, רופא או עו"ס ללא אישור שני ההורים בכתב ולא תתערב בסכסוך שבין ההורים בכל דרך ו/או אופן ולא תסית כנגד האב ו/או המשיבה בכל דרך ו/או אופן.

24. לאור כל האמור והמפורט לעיל מורה בית המשפט כדלהלן:
- 24.1. בקשת צו ההגנה של האם נדחית ובית המשפט קובע כי מדובר בבקשה שקרית וכי האם העלילה על האב והמשיבה עלילות כזב קשות, חמורות ושקריות שלא התרחשו.
- 24.2. בית המשפט רואה בהתנהלות האם גם הפרת הוראה חוקית והפרת צו הגנה קודם שניתן על ידו בהליך מחודש יולי 2019 (ה"ט 19-07-28057).
- 24.3. אני עושה שימוש בסמכותי לפי סעיף 11 לחוק למניעת אלימות במשפחה לעיל ומשית על האם היא המבקשת חיוב שיפוטי לפצות את המשיבה בסך 50,000 ש"ח ואת האב בסך 25,000 ₪ וזאת בתוך 14 יום מהיום.
- 24.4. אני מחייב את האם בהוצאות משפט לטובת אוצר המדינה בסך 5000 ₪.
- 24.5. אני רואה לנכון לעשות שימוש בסמכותי לפי סעיף 68(א) לחוק הכשרות המשפטית והאפוסטרופסות, התשכ"ב - 1962 כדלהלן:
- 24.5.1. מורה בזה כי הילדים ישהו עם אביהם והמשיבה 3 ימים בשבוע - בימים ב', ד' ה' ובכל סוף שבוע שני מיום שישי עד יום ראשון (איסוף ממוסדות חינוך והחזרה למוסדות חינוך). ביתר הזמנים ישהו הילדים עם האם.
- 24.5.2. מחייב את ההורים לשתף פעולה עם עו"ס לסדרי דין ולחוק הנוער בעיריית *** ולהשתלב בהדרכה הורית.
- 24.5.3. מורה לעו"ס לסדרי דין לקבוע תוכנית התערבות טיפולית אינטנסיבית בכל הנוגע למצבה של האם והקשר שלה עם הילדים ולדווח על כך תוך 30 יום מהיום בתיק זה.
- 24.5.4. אוסר על הסדרי שהות של הילדים עם הסבתא מצד האם עד לחתימת ערבות עצמית מטעמה על סך 50,000 ₪ בתוך 7 ימים כאמור בסעיף 23 לעיל.
- 24.5.5. באם כל האמור לעיל לא יסייע לשיפור מידי במצב הילדים ובהתנהלות האם, תשקול העו"ס לחוק הנוער נקיטת הליכי נזקקות ותשקול העו"ס לסדרי דין להגביל הקשר של האם עם הילדים לקשר עם פיקוח בלבד.
- 24.6. אני מורה על המצאת פסק הדין לפרקליטות מחוז צפון שתשקול מתן היתר לחקירה מתאימה בהתאם להנחיה 2.5. להנחיות פרקליט המדינה בדבר "מדיניות פתיחה בחקירה והעמדה לדין בגין חשד למסירת אמרה או עדות כוזבת או סותרת בחקירה או במשפט ובגין סירוב להעיד" ובפרט

הוראת סעיפים 7-9 שבה (עדכון אחרון: י"א באדר ב' התשע"ו,
21/3/2016).

המזכירות תמציא לצדדים, לאפוטי' לדין, לעו"ס לסדרי דין ולעו"ס לחוק הנוער,
לפרקליטות מחוז צפון ולמרכז לגביית קנסות ותעקוב.

ניתן לפרסום ללא פרטים מזהים.

ניתן היום, כ"ו כסלו תש"פ, 24 בדצמבר 2019, בהעדר הצדדים.

אסף זגורי, שופט
סגן הנשיא לענייני משפחה